

תת"ע 5093/06 - אבי לחיאני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5093-06-20 מדינת ישראל נ' לחיאני

בפני כבוד השופט שרת זוכוביצקי-אור
מבחן אבי לחיאני
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התיאצבות המבוקש בתאריך 22.6.2020.

כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של נהיגה ברכב מוגע ללא רישון נהיגה תקף שפקע בתאריך 22.5.2016 בנגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 בתאריך 7.5.2020.

ביום הדיון לא התיאץב המבוקש בבית המשפט, ומשכך נשבט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 12 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 4,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבוקש

הმבוקש טען כי נאלץ להישאר בבית עם דלקות וחומם עקב טיפול שניים שעבר ביום הדיון ומשכך לא התיאץב.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בקשתו הנוכחית של המבוקש הוגשה בשינוי ניכר של כ-4.5 חודשים ממתן פסק הדין בהיעדרו, זאת ללא כל נימוק. לטענת המשיבה המבוקש זומן לדין שנקבע בעניינו וכי הענישה שהושתה עליו סבירה ואינה חריגה ממתחם הענישה הנוגעת ומכאן שלא התקיים עיוות דין בעניינו של המבוקש.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליך פליליים מורה על קיום דין בעניינו של הנאשם. כדברי כב' השופט שם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהלכים פליליים- אשר יש הסברים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים

בנסיבות הנאשם, נוכחות זו דרישה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדקה והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ") הקובע כי בעבורות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפנוי, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכר עיוות דין.

כאשר הנאשם הזמין לדין והוא מתייצב רואים אותו כמודה בעבודות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחוק פ' קובע כי הנאשם מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו וה תנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין נדרש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמיימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.2009 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיעצבות של אדם בדיון אליו זומן בדיון עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו יגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו או כי הביטול נדרש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפללי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התיעצבות הנאשם

הזמןה לדין נמסרת למבקש במועד ביצוע העבירה דין ומבקש לא כפר בעובדה כי ידע על מועד הדיון.

המבקש לא פירט בבקשתו את מצבו הרפואי שמנע ממנו להתייצב לדין או להודיע על מצבו ולהגיש בקשה דחיה עבור מועד הדיון שנקבע בעניינו. למשל עשה כן אין לו אלא להלן על עצמו (השו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018).

מעון באישור הרפואי אותו צירף המבקש בבקשתו עולה כי מדובר באישור שהוצא בדיעד, למעטה מ-4 חודשים לאחר מועד הדיון. התאריכים המופיעים על האישור אינם רלוונטיים למועד הדיון ולא מפורט בהם מצב רפואי או אבחנה רפואיות המצדיקים אי התיעצבות דין או אי הגשת בקשה דחיה לפני הדיון.

בנסיבות אלה אני קובעת כי הזמןה לדין נמסרה למבקש דין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

ככל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

במקרה שבפני המבחן לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקר.

שיהוי בהגשת התביעה

הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר של למעלה כארבעה חודשים וחצי ממתן גזר הדין וזאת ללא הסבר המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחתת.

מצורחות תשלוח החלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשפ"א, 11 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.